

Kõige suurem tugi on ta kindlasti oma lastele, ehkki nad on ammu täiskasvanud. Ent nüüd on kasvamas juba uus põlvkond — ning hoolt ja armastust ootavad vanaemalt Mona ning Susannaliisa! Ja maakodu, kus perenaise hoolt nõuavad kõige muu kõrval ka need paljud “juurikad”, mis juubelpäevaks kingiti.

Aga meie vajame Annet ka — toreka kolleegina, hea sõbrana, mõnusa kaaslasena! Palju õnne igaks ettevõtmiseks!

Anne Laumets

AINO SORGSEPP

70

Aino Sorgsepp, neiuna Kõpp, sündis 1. juulil 1930. a. Suure-Jaanis talupidaja perekonnas. Mängu- ja kooliaastad möödusid Suure-Jaani väikelinnas ja lähedal asuvas isatalus Sürgaveres.

Aino lõpetas Suure-Jaani Keskkooli 1950. a. ja alustas iseseisvat elu Kolga-Jaanis, kus pidas kaks aastat kohalikus 8-kl. koolis õpetaja ametit.

Soov edasi õppida oli suur ja nii võibki Ainot leida TRÜ eesti filoloogia osakonna üliõpilaste hulgas. Abiellumine astrofüüsik Leo Sorgseppaga ja tütre sünd pikendasid ülikooliaega, aga 1963. a. oli lõpuks ülikoolidiplom käes.

Suur armastus raamatute ja lugemise vastu viis Aino raamatupoodi, kus töötas mõned aastad müüjana.

Juba ülikooliaastail meeldis Ainole väga Toome raamatukogu, selle sõbralikud ja targad töötajad. Aino unistus seal töötada täitus 1. juulil 1966. a. Parajasti vajati inventeerijat komplekteerimise osakonda, kuna saabuvate trükiste hulk oli kasvanud, eriti Moskva sundeksemplari tõttu. Töö oli täpsust nõudev ja pingeline, tuli tunda keerulist fondide süsteemi, sest igal fondil oli oma inventariraamat. Ka rehkendamises pidi inventeerija tubli olema, et arved oleksid korrektselt vormistatud.

Kui 1970. aastal saabus raamatukokku 3-miljones raamat, oli Aino see töötaja, kes pidulikul tseremoonial raamatu inventariraamatusse sisse kandis.

Aino meenutab praegugi toredaid pidusid raamatukogus, kus kõik töötajad alates noortest kuni auväärseteni üheskoos lõbusalt lustisid. Eriti väärib meenutamist komplekteerimisosakonna poolt esitatud ooper, kus Aino laulis üht peasa. Ka hiljem võis Aino lauluhäält kuulda raamatukogu ansambli “Lilleke”.

Kui 1993. a. Aino koondati pensioniea tõttu, ei raatsinud ta armsakssaanud majast lahkuda ja jätkas valvurina. Seda tööd peab ta huvitavaks kogemuseks, sest sai suhelda väga paljude inimestega.

2000. a. jäi Aino koduseks, et rohkem tegelda oma lemmiktegevustega — aianduse ja lugemisega.

Tiiu Sade